

Hiçliğin Kıyısında
Zinsiya Bozkurt

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Esra Nur Yıldırım

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Şubat 2026

ISBN: 978-625-8579-05-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

HİÇLİĞİN KIYISINDA

ZİNSİYA BOZKURT

YAZAR HAKKINDA

01.05.2009 yılında Diyarbakır’da doğan Zinsiya Bozkurt, lise öğrenimine devam etmektedir. Okumayla kurduğu ilişki zamanla yazıya dönüşmüştür. Metinlerinde yalnızlık, yabancılaşma ve tutunma fikri etrafında yoğunlaşmıştır. Yazmayı bir yüzleşme biçimi olarak görmektedir.

“Hiçliğin Kıyısında”, yazarın kaleme aldığı ilk eserdir.

ÖN SÖZ

Okumaya on üç yaşında, Oğuz Atay'ın Tutunamayanlar'ı ile başladım. O kitapla birlikte yalnızca okumadım; ilk kez zihnimin içindeki karmaşayı bir başkasının kelimelerinde gördüm. Sonrasında dünya klasiklerine yöneldim. Her kitap, insanın kendisiyle kurduğu o zor ve sessiz ilişkiyi biraz daha görünür kıldı bana.

Zamanla fark ettim ki okumak yetmiyor. Bazı düşünceler başkasının kelimelerinde barınmıyor. Yazmaya bu yüzden başladım. Yazmak benim için bir heves değil; düşünmenin, dayanmanın ve bazen de susmanın başka bir biçimi oldu. On altı yaşında bu kitabı yazarken kelimelerden çok boşluklarla uğraştım. Çünkü bazı şeyler ancak yazılmayarak anlatılabiliyor.

Hayatımın bir döneminde ağır obsesif kompulsif bozukluk, sosyal anksiyete ve panik atakla mücadele ettim. Psikiyatrik tedavi gördüm, TMS sürecinden geçtim ve hâlâ ilaç kullanıyorum. Ama bunlar beni tanımlayan etiketler değil; zihnin karanlık koridorlarını yakından tanımama sebep olan duraklardı. Yazdıklarında bu tanışıklığın izleri var; ama bir acıyı sergilemek için

değil, insanın kendi içine ne kadar yabancılaşabileceğini göstermek için.

Bu kitapta karakter çoğu zaman bir yere varmaz. Çünkü benim için asıl mesele varmak değil, yolda neyin parçalandığıdır. Yalnızlık, zaman, yabancılaşma ve anlam arayışı; metnin merkezinde sessiz ama ağır bir şekilde durur. Okuru rahatlatmak gibi bir niyetim yok. Yazmak benim için bir teselli değil, bir yüzleşme biçimi.

Ben edebiyatı bir cevap alanı olarak görmüyorum. Benim için edebiyat, soruların susturulmadığı tek yer. Eğer bu metinlerde bir boşluk hissediliyorsa, o boşluk kasıtlıdır. Çünkü bazı insanlar hayata tutunamaz; bazıları ise tutunmayı bilinçli olarak reddeder.

Bu kitap, anlatmak istediklerimden çok, sustuklarımın toplamıdır.

Zaman, insanın ona biçtiği anlamdan bağımsızdı. Ne bir başlangıcı vardı ne de bir sonu. Ve bir insan, kendi zamanında kaybolduğunda geriye yalnızca var olmamış bir gölge gibi silik izler kalırdı. Dmitri Mikhayloviç, o gölgelerden biriydi. Bir çağın içinde değil, çağların ötesinde bir yalnızlığın içindeydi. Onun için dünya, yeryüzüne sürülmüş bir düşünceден ibaretti. İnsan, sonsuz bir boşlukta, kendisini anlamlandırmaya çalışan zavallı bir varlıktı. Dmitri de bir zamanlar bu zavallılığa inanmıştı.

Fakat inanç zamanla kırılıyordu. İnsan, bir gün yaşamak zorunda olduğu gerçeğiyle yüzleşirdi. Çünkü yaşam, yalnızca bir zorunluluktur. Ve zorunluluk, Dmitri'yi tüketen şeydi. Zira insanın ömrü, yaşamakla değil; yaşamak zorunda olmakla kirlenirdi. Bir anlam arıyordu fakat buldukları, yalnızca daha büyük bir hiçlikti. Tanrı susmuştu. İnsanlar kördü. Kelimeler yetersizdi ve Dmitri, en nihayetinde, susmanın en doğru eylem olduğuna karar vermişti.

İnsan, bir anlam bulamıyorsa bulamadığı şeyin içinde kaybolmaya mahkûm olurdu. Dmitri Mikhayloviç, zamanın çarkları arasında ezilmiş, kendi varlığının ağırlığını taşımaktan yorgun düşmüştü. Günler, birbiri ardına eklenen ve hiçbir anlam taşımayan zincir halkalarıydı. Her sabah, uyanmanın gereksiz bir tekrar olduğunu bilerek gözlerini açardı. Ve her gece, ertesi günün de aynı boşluğa doğacağını bilerek gözlerini kapardı. Yaşamak, tükenmekti.

O, hayatın sunduğu hiçbir şeyi kabul etmemişti. Ne bir ideali vardı ne de bir arzusu. İnsanlar, kendilerine dayatılan rolleri kabullenir ve yaşamı o rollerin içine sığdırmaya çalışırlardı. Oysa Dmitri, hiçbir role bürünememişti. Toplumun içinde bir figüran bile olamamıştı. Herkes bir şeylerin parçası olmaya çalışırken o her şeyden arta kalan bir fazlalık gibiydi. Kalabalıklar içinde yalnız, sessizlik içinde sağır, düşünceler içinde kördü. Ve belki de asıl sorun buydu: İnsan, eğer hiçbir şeye ait değilse eninde sonunda kendi içine kapanırdı.

Zihin kendi içine döndüğünde bir hapisaneye dönüşür. Duvarları düşüncelerden örülmüş, kapıları içsel hesaplaşmalarla mühürlenmiş bir hapisane... Dmitri, yıllardır bu hapisanenin içinde yürüyordu. Ne bir çıkış yolu vardı ne de kaçmayı arzuluyordu. Kaçış, varılacak bir yerin olduğunu ima ederdi. Oysa onun varmak istediği tek yer, hiçbir yerd.

İnsan bazen yaşamak için değil, ölmek için yaşar. Ama bir noktada, ölmek için yaşamanın da anlamsızlaştığını fark eder. İşte o an, Dmitri'nin içindeki fitil yanmaya başladı. Önce hafif bir kıvılcım gibi... Sonra yavaş yavaş büyüyen bir yangın gibi... O yangın, hayatını, geçmişini ve kim olduğunu bir bir yutarken geriye yalnızca külleri kalacaktı. Ve o küllerden bir şey doğmayacaktı. Çünkü insanın külleri bile bazen unutuşa karışırdı.